

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **Spolek Kamýk**, IČO 04498763
sídlem Halasova 714, 252 64 Velké Přílepy

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

za účasti osob
zúčastněných
na řízení:

- I) **Krajská správa a údržba silnic Středočeského kraje, příspěvková organizace**, IČO 00066001
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5
- II) **Město Kralupy nad Vltavou**
sídlem Palackého náměstí 1, 278 01 Kralupy nad Vltavou
- III) **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha
- IV) **Středočeský kraj**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha
- V) **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. KUUK/038285/2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2025, č. j. KUUK/038285/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena část A. rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 22. 11. 2021, č. j. MURCE/36573/2021, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo v části A. výrokem I. vydáno povolení podle § 8 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, (dále jen „vodní zákon“), k akumulaci povrchových vod v retenční nádrži SO 354 na pozemku p. č. XA v k.ú. X, již je předsazena dešťová a usazovací nádrž SO 353 na pozemku p. č. XB v k. ú. X, a k převodu povrchových vod prostřednictvím dešťové kanalizace – výústní objekt do Turského potoka na pozemku p. č. XC v k. ú. X, výúst do Vltavy za SO 355 Dešťová a usazovací nádrž (pozemek p. č. XD v k. ú. X) na pozemku p. č. XE a XF v k. ú. X; a výrokem II. stanoveny povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami. Prvostupňové rozhodnutí dále obsahuje části B. a C., kterými bylo vydáno stavební povolení pro stavbu vyjmenovaných vodních děl podle § 15 vodního zákona, stanoveny podmínky a povinnosti pro provedení stavby, stanovena možnost užívání stavby na základě kolaudačního souhlasu, uložena povinnost stavebníkovi oznamovat fáze výstavby, stanoven termín dokončení stavby, povoleno odstranění vyjmenovaných vodních děl a stanoveny podmínky pro odstranění staveb, přičemž tyto části prvostupňového rozhodnutí nebyly dotčeny žalobou napadeným rozhodnutím, tedy ani žalobou.
2. K tomu soud poukazuje na skutečnost, že správní řízení bylo zahájeno za účinnosti starého stavebního zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 225/2017 Sb., (dále jen „starý stavební zákon“), přičemž podle této právní úpravy tvořila vodní díla zvláštní kategorii záměrů (staveb, činností a zařízení), k jejichž povolení byly dle § 15 odst. 1 písm. d) starého stavebního zákona příslušné speciální stavební úřady. Povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, bylo možno vydat současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu. Na přijetí nového stavebního zákona č. 283/2021 Sb., který přinesl zásadní změnu koncepce v otázce povolování vodních děl a povolování jejich nakládání s vodami (povolení záměru vodního díla vydává stavební úřad jako vodoprávní úřad, avšak povolení k nakládání s vodami vydává jiný, neintegrováný vodoprávní úřad), reagoval zákonodárce legislativní úpravou vodního zákona, když do jeho § 9 zakotvil nový odst. 9, v němž stanovil, že „*povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je podmínkou vykonatelnosti záměru tohoto vodního díla*“. To, ve vztahu k nyní projednávané věci, kdy bylo žalovaným rozhodnuto o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí toliko v rozsahu, v němž bylo vydáno povolení k nakládání s vodami, znamená, že dokud nebude vydáno pravomocné povolení k nakládání s vodami, nelze vodní dílo realizovat.
3. Žalovaný o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí již jednou rozhodoval, a to rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. KUUK/032336/2023, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 22. 11. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

MURCE/36573/2021. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 2. 8. 2023, č. j. 16 A 22/2023-105, (dále též jen „první rozsudek“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti rozsudku podal Středočeský kraj, jakožto osoba zúčastněná na řízení, kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 7 As 236/2023-64, (dále též jen „kasační rozsudek“) tak, že zrušil citovaný rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2023. Žalovaný proto na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci rozhodl znovu žalobou napadeným rozhodnutím v souladu s procesní úpravou účinnou v době rozhodování.

Žaloba

4. Žalobce ve své žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení; sdělil výsledek prvního soudního řízení v dané věci; poukázal na nosné závěry kasačního rozsudku a vysvětlil, že jakožto spolek, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny v obci a v okolí obce Velké Přílepy, ochrana životního prostředí v obci a okolí obce Velké Přílepy a zdravý rozvoj území a dopravy v obci a okolí obce Velké Přílepy, disponuje aktivní legitimací k podání žaloby. Jako účastník se řádně přihlásil i do předmětného vodoprávního řízení a bylo s ním jako s účastníkem řízení jednáno.
5. Žalobce předně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), když žalovaný neinformoval žalobce (ani jiného účastníka řízení) o doplnění spisu o vyjádření Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 3. 2025 (dále též jen „vyjádření ministerstva“), jímž ministerstvo reagovalo na připomínky žalobce k závaznému stanovisku ministerstva ze dne 27. 9. 2024, č. j. MZP/2024/210/2789, kterým ministerstvo potvrdilo přezkoumávané závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje k prodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru „Obchvat Kralup nad Vltavou včetně mostu, jako součást aglomeračního okruhu – I. etapa“ (dále jen „záměr“) na životní prostředí ze dne 14. 1. 2019, č. j. 163106/2018/KUSK, a vypořádalo námitky žalobce (dále též „revizní závazné stanovisko“). Takto dle žalobce nezákonně postupoval žalovaný přesto, že v napadeném rozhodnutí vyjádření ministerstva cituje a argumentuje jím.
6. Žalobce dále namítal, že nebyly vypořádány jeho námitky řádně uplatněné před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce je zcela irrelevantní případné pozdní doručení námitek, protože nelze k podaným námitkám přistupovat selektivně a vypořádat pouze některé námitky a jiné ponechat bez povšimnutí, jak se to stalo s námitkami žalobce doručenými prvostupňovému orgánu dne 30. 7. 2021. Žalobce trval na tom, že namísto pečlivého prověření a porovnání žalobcem předložených námitek se spisem a dokumentací EIA se prvostupňový orgán pouze obecně a paušálně vyjádřil k námitkám bez bližšího vypořádání jednotlivých námitek. Zcela konkrétní námitky však správní orgány dle žalobce vůbec nevypořádaly.
7. Žalobce dále předestřel jednotlivě své odvolací námitky, uplatněné ve správním řízení v doplněném odvolání ze dne 19. 1. 2022, a namítal, že tyto námitky nebyly přezkoumatelným způsobem vypořádány, a to ani přes výslovný pokyn Nejvyššího správního soudu, obsažený v kasačním rozsudku. Jedná se o námitky, uvedené níže pod body 8 – 15 tohoto rozsudku, směřující proti postupu při vydání stanoviska v dané věci ze dne 16. 5. 2006, č. j. 13940-8-146208/05/OŽP-Zk, a při prodloužení stanoviska EIA až do roku 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

8. Jednou dle žalobce z nevypořádaných měla být námitka, že příloha H.2.6. Dopravní prognóza nebyla v rozporu s § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) řádně zveřejněna. Dle textu oznámení nebyly od roku 2004 zveřejněny vůbec žádné přílohy na internetu v informačním systému EIA. Veřejnosti tak není vůbec zřejmé, co tyto přílohy obsahují a k čemu by se měla veřejnost vyjadřovat. Z textu zveřejněného na internetu lze pouze vyčíst, že existuje nezveřejněná příloha H.2.6. Dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030 zpracovaná společností CityPlan s. r. o., nezveřejněná příloha F.2.1. Rozptylová studie a nezveřejněná příloha F.2.2. Hluková studie. Rovněž nebyl zveřejněn posudek vlivu na krajinný ráz a vizualizace vedení největšího mostního objektu přes údolí Turského potoka, který byl přílohou F.2.8. stanoviska EIA. Tyto přílohy nebyly Krajským úřadem Středočeského kraje (dále jen „KÚSK“) nikdy řádně zveřejněny. KÚSK tak nezajistil zveřejnění textové části oznámení na internetu. Tím došlo dle žalobce k zásadnímu porušení procesních práv účastníků řízení.
9. Další řádně nevypořádanou měla být námitka žalobce, že nebyly od roku 2006 zveřejněny žádné textové přílohy, tj. celá část H Dokumentace označená jako F 2.8., obsahující posudek vlivu na krajinný ráz. V části H. je pouze možné zjistit, že existuje nezveřejněná příloha H.2.6. Dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030, H.2.1. Rozptylová studie, H.2.2. Hluková studie a hodnocení zdravotních rizik hluku a imisí z dopravy. K těmto přílohám se veřejnost nemohla nijak vyjádřit. Dokumentaci nelze rovněž porovnat s posledními měřeními a výhledy intenzity dopravy a nelze ani ověřit, zda jsou maximální plánované intenzity dopravy pro tento záměr plánovány správně, tj. bez Pražského okruhu. Žalobce je tak přesvědčen, že nebyl naplněn účel zveřejňování informací, jímž je umožnit účast veřejnosti v procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Zveřejněná dokumentace na internetu tak dle žalobce neobsahuje povinné údaje dle přílohy č. 4 k zákonu o posuzování vlivů.
10. Dále nebyla dle žalobce správními orgány vypořádána jeho námitka, že nebylo zajištěno řádné zveřejnění informací a stanovisek v rámci procesu EIA na úředních deskách dotčených územních samosprávných celků, na internetu a nejméně ještě jedním v dotčeném území obvyklým způsobem. Tato skutečnost byla dle žalobce seznatelná z obsahu spisu. Přesto KÚSK pokračoval v řízení v rozporu se zákonem. Pochybení ve zveřejnění dokumentů jsou dle žalobce tak zásadního charakteru, že došlo k omezení procesních práv účastníků řízení. Dle žalobce nebyl naplněn účel zveřejňování informací, jímž je umožnit veřejnosti v procesu posuzování vlivů na životní prostředí účastnit se efektivně procesu EIA. Žalobce trval na tom, že z obsahu správního spisu musí být vždy plně zjistitelné dodržení procesních postupů správních orgánů.
11. Dle žalobce dále správní orgány nevypořádaly jeho námitku, že v dokumentaci EIA je uvedeno, že dopravní prognóza předpokládané zátěže v letech 2010, 2020 resp. 2030 měla být obsažena v příloze H.2.6., přičemž taková příloha neexistuje. Jediná dopravní prognóza byla předložena v dokumentaci EIA jako příloha F.2.6. Na základě zákona o informacích si ji žalobce vyžádal. Žalobce poukazoval zejména na skutečnost, že došlo k výraznému zpoždění výstavby jednotlivých dopravních staveb, které mají vliv na budoucí intenzitu dopravy na plánované silnici, která je předmětem daného řízení. V důsledku toho rovněž dojde dle žalobce k výraznému zvýšení emisní vydatnosti zátěže vznikající provozem na komunikaci. Dle původní prognózy měla intenzita dopravy od roku 2010 do roku 2030 klesat a cílová intenzita dopravy v roce 2030 měla být 13 360 vozidel za 24 hodin. Vzhledem

k posunu realizace dopravních staveb, které měly odlehčit provozu na posuzované komunikaci, měla být dle žalobce vyhotovena nová prognóza a nemělo dojít k prodloužení stanoviska EIA v roce 2019. Změna intenzity dopravy je dle žalobce patrná i z dopravních prognóz předložených k posouzení navazujících dopravních staveb. Dle žalobce navýšení dopravní zátěže vyplývá i z podkladu k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA z listopadu roku 2018, a to zejména ve variantě pro rok 2040 bez silničního okruhu kolem Prahy. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že pro dopravní zatížení odpovídající v případě nejméně příznivého stavu více než 24 tisícům aut denně je nedostatečná původně plánovaná dvouproudá komunikace. Na novou čtyřproudou komunikaci měl být dle žalobce vypracován nový posudek EIA včetně nového posouzení dopravní, rozptylové a hlukové studie a studie vlivu na krajinný ráz a stanovení nových kompenzačních opatření. Dle žalobce navržená kategorie silnice nezohledňuje nejméně příznivý stav, a není tudíž zpracována v souladu s bezpečností.

12. Dále nebyla dle žalobce vypořádána jeho námitka nezákonnosti prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 14. 1. 2019, č. j. 13940-8-146208/05/OŽP-Zk, když o prodloužení platnosti stanoviska EIA rozhodoval správní orgán (KÚSK), který byl shledán v předmětném vodoprávním řízení pravomocným rozhodnutím podjatým. S ohledem na uvedené a na objektivní změny, ke kterým došlo, považuje žalobce prodloužení platnosti stanoviska EIA za nesprávné a podjaté.
13. Žalobce dále namítal, že se stavební úřad s jeho námitkami týkajícími se stanoviska EIA vypořádal zcela nedostatečně s tím, že má stanoviska vydaná v rámci EIA k dispozici a závazné stanovisko vydané dle § 10 zákona o posuzování vlivů je kladné a platné a vypracovaná dokumentace je vypracovaná v souladu s ním. Na povinnosti vypořádat se s námitkami týkajícími se EIA dle žalovaného nemohla mít vliv skutečnost, že jeho námitky ze dne 30. 7. 2021 byly doručeny opožděně, neboť správní orgán se musí vypořádat se všemi námitkami doručenými před vydáním rozhodnutí.
14. Dále žalobce shledal nepřezkoumatelně vypořádanou jeho námitku, že v mezidobí došlo k zásadní změně v dotčeném území, když byl Radou Středočeského kraje, a to nařízením č. 3/2011 ze dne 28. 3. 2011 (dále jen „nařízení č. 3/2011“), které nabylo účinnosti dne 8. 6. 2011, vyhlášen přírodní park Okolí Okoře a Budče (dále jen „přírodní park“). Hlavním posláním a důvodem zřízení přírodního parku je ochrana krajinného rázu s výraznými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, zejména s ohledem na rozsáhlé lesní komplexy, charakteristickou skladbu zemědělských kultur s bohatým zastoupením rozptýlené zeleně, louky, stepní trávníky, potoční údolí se zachovalou pestrou nivou, skalnaté, většinou zalesněné strmé údolní svahy, mírnější svahy s loukami a křovinatými mezemi a neméně významné kulturní dominanty krajiny a plochy staré zástavby ve většině obcí, včetně historických průmyslových objektů. Komunikace, jejíž součástí jsou i stavby, které jsou předmětem daného řízení, má protínat předmětný přírodní park včetně umístění mostu s výškou pilířů 35,75 m s pilířem uprostřed údolí vedle Turského potoka. Žalobce uvedl, že vyhlášení přírodního parku neomezuje běžné ekonomické aktivity ani využívání pozemků v souladu s územním plánem, ale mělo by zabránit větším zásahům do krajiny. Umístěním předmětné komunikace by dle žalobce došlo k zásadnímu zásahu do krajinného rázu v oblasti vyhlášeného přírodního parku. Žalobce trval na tom, že vyhlášení přírodního parku bylo zásadní změnou podmínek v dotčeném území, v důsledku čehož neměla být v roce 2019 prodloužena platnost původního stanoviska EIA, ale mělo dojít k novému posouzení. Dle žalobce zcela nepostačuje závěr obsažený v prodloužení stanoviska EIA, že

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

s ohledem na vyhlášený přírodní park bude nutné v další fázi přípravy vydat souhlasné závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu, které ve vztahu k rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno již v roce 2009 a ve vztahu ke stavebnímu povolení bude muset investor požádat o nové závazné stanovisko dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody“).

15. Dále nebyla dle žalobce vypořádána jeho námitka, že závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu k rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno před vyhlášením přírodního parku a v rámci tohoto stanoviska nemohlo dojít k zohlednění jeho existence. Dále žalobce zdůraznil, že stavební řízení je správním řízením, které řeší konkrétní podobu stavby, její provedení a její technické aspekty, a nikoli její vliv na okolí a životní prostředí. Proto dle žalobce bylo prodloužení platnosti stanoviska EIA vydáno v roce 2019 v rozporu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů. Při novém posouzení variantních tras by dle žalobce vůbec nemuselo dojít k zásahu do vyhlášeného přírodního parku.
16. Žalobce v žalobě dále namítal, že vyhlášením přírodního parku došlo ke zcela zásadní změně toho, jak je nutné vliv záměru na krajinný ráz chráněný vyhlášením přírodního parku posuzovat, a právě ve změně významu krajiny je nutné spatřovat změnu podmínek v dotčeném území, v jejímž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Pro podporu svého přesvědčení poukázal na přepracovanou dokumentaci ke stanovisku EIA k navazující I. etapě při odmítnutí trasy C, vedoucí pouze po okraji přírodního parku, v níž její zpracovatel argumentoval Studii vyhodnocení krajinného rázu na území Středočeského kraje (ATELIER V, LARECO, STUDIO B&M, 2008, 2009), v níž je uvedeno, že varianta C, která se nachází uvnitř hranic vymezeného přírodního parku, je v rozporu s doporučeními, kde se výslovně hovoří o omezení možnosti výstavby nových silnic na území přírodního parku, a že realizace záměru by musela nutně vést k předdefinování hranic přírodního parku, neboť nová liniová stavba na vysokých násypech a estakáda by vizuálně oddělila nejvýchodnější část parku od jeho jádra a oddělená část parku by tak ztratila opodstatnění.
17. Žalobce nesouhlasí se závěrem ministerstva, obsaženým v jeho revizním závazném stanovisku, z něhož vyplývá, že vyhlášení přírodního parku Okolí Okoře a Budče není podstatnou změnou podmínek v území. Žalobce je totiž přesvědčen, že v případě zájmu o provedení záměru měl žalovaný požadovat nové posouzení EIA postupem podle § 4 a násl. zákona o posuzování vlivů pro dosud neposouzené zcela zásadní významné vlivy na životní prostředí, které spatřuje žalobce ve změně významu krajiny v dotčeném území vyhlášeného přírodního parku Okolí Okoře a Budče, změně plánovaného provozu a změně imisních podmínek v území. Má za to, že bylo porušeno ustanovení § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, neboť pouze tehdy, nedošlo-li ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, může být platnost stanoviska prodloužena (i opakovaně) o 5 let. Žalobce současně vyslovil nesouhlas s názorem ministerstva, že předmětem ochrany ve zřízeném přírodním parku je především okolí Zákolanského potoka mezi obcí Středokluky a městem Kralupy nad Vltavou; že právě typická krajina soustředěná v blízkosti Zákolanského potoka je stěžejním bodem přírodního parku; a že již z názvu přírodního parku lze dovodit, že kulturními dominantami se myslí zřícenina hradu Okoř ve stejnojmenné obci a hradiště Budeč nad obcí. Skutečné důvody zřízení parku jsou totiž zcela jiné a jsou uvedeny ve zřizovací listině, jejichž citaci žalobce v žalobě provedl.

18. Dle žalobce představuje podstatnou změnu podmínek v území také změna plánovaného provozu a změna imisních podmínek v území. K této námitce žalobce pouze sdělil obsah vypořádání této jeho (i) odvolací námitky tak, jak jej provedlo ministerstvo v revizním stanovisku ze dne 27. 9. 2024, aniž však k tomuto posouzení vznesl jakékoli konkrétní připomínky.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť veškeré žalobní námitky má za nedůvodné. Žalovaný k námitce nezákonného procesního postupu žalovaného ve vztahu k doplněnému vyjádření ministerstva s odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu zdůraznil, že právo účastníka vyjádřit se, a jemu odpovídající povinnost správního orgánu upozornit účastníka na možnost vyjádření, se týká podkladů rozhodnutí, tj. dokumentů obsažených ve spise, z nichž vychází výrok rozhodnutí a o něž se opírají úvahy tento výrok odůvodňující. Jednotlivá vyjádření účastníků řízení či sdělení dotčených orgánů jsou podkladem rozhodnutí dle svého obsahu pouze v některých případech. Vyjádření ministerstva obsahuje pouze vypořádání připomínek žalobce a neobsahuje žádné nové skutečnosti ani stanovisko ve věci prodloužení stanoviska EIA. Vyjádření ministerstva proto nelze dle žalovaného považovat za nový podklad rozhodnutí, ale toliko za vypořádání specifické části připomínek žalobce týkajících se revizního stanoviska. Žalovaný má proto za to, že nepochybil, když neinformoval účastníky o vyjádření ministerstva ze dne 4. 3. 2025 a nedal jim možnost se k tomuto sdělení vyjádřit.
20. K námitce, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s námitkami žalobce vůči EIA žalovaný uvedl, že nedostatky ve vypořádání námitek byly zhojeny v odvolacím řízení opatřením revizního závazného stanoviska ministerstva.
21. K věcnému nesouhlasu žalobce s revizním závazným stanoviskem žalovaný uvedl, že se k těmto bodům nemůže vyjádřit, neboť není správním orgánem příslušným k vedení procesu EIA.
22. K žalobní námitce, že žalovaný měl požadovat nové posouzení EIA, žalovaný uvedl, že je vázán obsahem revizního závazného stanoviska a v situaci, kdy existuje platné stanovisko EIA k záměru, není dán důvod pro vyžádání nového stanoviska EIA.

Replika žalobce

23. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž trval na tom, že měl být jako účastník řízení informován o vyjádření ministerstva ze dne 4. 3. 2025 před vydáním napadeného rozhodnutí, a to tím spíše, že jím žalovaný argumentuje. Je proto přesvědčen, že žalovaný porušil zásadu stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu, a tím zasáhl do práva žalobce na vyjádření k podkladům rozhodnutí. Má za to, že podkladem pro rozhodnutí je jakýkoli materiál, který má správní orgán v úmyslu vzít v potaz při rozhodování, který není zcela zjevně bez významu a který nelze považovat za veřejný nebo účastníkům známý.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I)

24. Osoba zúčastněná na řízení I) navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž se vyjádřila ke konkrétním bodům žaloby tak, že tyto nemají relevanci ve vztahu k otázkám řešeným v napadeném rozhodnutí. Konstatovala, že žalobce dezinterpretuje závěr obsažený v kasačním rozsudku, neboť důvodem kasace nebyla skutečnost, že by na daném území došlo k podstatným změnám, ale to, že se žalovaný těmito změnami ve svém rozhodnutí

dostatečně nezabýval, přičemž samotná existence přírodního parku není důvodem pro další nepoužitelnost stanoviska EIA.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení II), III), IV) a V)

25. Osoby zúčastněné na řízení II), III), IV) a V) s k podané žalobě nevyjádřily. Osoba zúčastněná na řízení II) pouze sdělila, že se zcela ztotožňuje s vyjádřením žalovaného.

Posouzení věci soudem

26. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem vyslovil souhlas a žalovaný, ačkoli byl poučen, že nevyjádření se k tomuto postupu bude považováno za souhlas s ním, se k rozhodnutí ve věci samé bez jednání nevyjádřil.
27. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
28. Soud nepřehlédl, že většina žalobních námitek (snad jen s výjimkou námitky nepřezkoumatelnosti) se nedotýká věci, která byla napadeným rozhodnutím řešena, neboť napadeným rozhodnutím bylo rozhodováno toliko o části A. prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo vydáno povolení k akumulaci povrchových vod, k převodu povrchových vod prostřednictvím dešťové kanalizace, a byly stanoveny povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami, přičemž žalobní argumentace převážně směřuje proti vydání stravebního povolení. Soud však má za to, a to již s ohledem na skutečnost, že prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o záměru komplexně, že je na místě vypořádat i ty žalobcovy námitky, které směřují v podstatě proti stanovisku EIA, jeho prodloužení a reviznímu stanovisku, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.
29. Před vypořádáním námitek žalobce soud konstatuje, že dle jeho názoru je dána aktivní žalobní legitimace žalobce ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. V tomto ustanovení je uvedeno, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 uvedeného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Při podávání námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastnictví žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením, resp. spolkům, jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovách uvedenou účastnictví ve správních a navazujících soudních řízeních. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl účastníkem správního řízení na základě splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

podmínek uvedených v § 9c zákona o posuzování vlivů. Žalobce ve své žalobě tvrdí, že byl postupem žalovaného dotčen na svých právech takovým způsobem, že toto porušení předpisů mohlo způsobit nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Předpoklad, že žalobci nespědí žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s., je dle soudu také splněn, neboť pro možnost domáhat se aktivní žalobní legitimace dle tohoto ustanovení je nezbytně nutné, aby subjekt dovolávající se tohoto oprávnění byl nositelem veřejného hmotného subjektivního práva, a žalobce jakožto občanské sdružení, resp. spolek, jehož hlavním cílem a posláním je dle jeho platných stanov ochrana přírody a krajiny, není nositelem takových hmotných práv. Dle názoru soudu byly tedy naplněny všechny zákonné předpoklady, a žalobci náleží aktivní žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s.

30. Na tomto místě je třeba připomenout, že soud ve věci rozhoduje opakovaně, když jeho první rozsudek byl zrušen kasačním rozsudkem. Současně bylo zrušeno i předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2023, č. j. KUUK/032336/2023.
31. Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku zdejšímu krajskému soudu vytkl, že nezrušil napadené rozhodnutí pro vadu, která bránila věcnému přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů, které směřovaly proti prodloužení platnosti stanoviska EIA. Vyslovil nesouhlas s názorem ministerstva, že prodloužení platnosti závazného stanoviska není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, ale „toliko“ vyjádřením podle části čtvrté správního řádu. Pregnantně s odkazem na judikaturu, komentářovou literaturu a důvodovou zprávu vysvětlil svůj právní názor, vyslovený v právní větě: *„Úkon, jímž se prodlužuje doba platnosti závazného stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí dle § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném do 31. 12. 2023, je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Jestliže odvolání v navazujícím řízení směřovalo proti jeho obsahu, mělo být prodloužení platnosti přezkoumáno postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu.“* a učinil závěr, že pokud žalobce v odvolání zpochybňoval obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí prvostupňového orgánu, bylo nutné postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu, tudíž ministerstvo jakožto orgán nadřízený dotčenému orgánu, který ho vydal, bylo povinno prodloužení platnosti stanoviska EIA přezkoumat a řádně vypořádat veškeré námitky žalobce, které proti němu směřovaly. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení nebyly odvolací námitky žalobce směřující proti prodloužení doby platnosti stanoviska EIA vypořádány dle § 149 odst. 7 správního řádu ministerstvem a nebylo na ně nikterak reagováno (což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé), konstatoval Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost (předchozího) napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tím bylo správní řízení zatíženo vadou dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., která bránila soudu, aby sám tyto námitky žalobce věcně přezkoumal, a nahradil tak činnost správních orgánů. Bylo proto namístě již v řízení před krajským soudem právě z uvedeného důvodu předchozí rozhodnutí žalovaného zrušit, a protože tak neučinil krajský soud, Nejvyšší správní soud sám přistoupil i ke zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného.
32. V tomto řízení se soud primárně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném vypořádání jeho námitek týkajících se zákonnosti postupu správních orgánů při vydávání stanoviska EIA. Dlužno zdůraznit, že jeho žalobní argumentace ohledně nepřezkoumatelnosti je zcela konzistentní s žalobní argumentací uplatněnou proti předchozímu rozhodnutí žalovaného. Nikterak tedy nereflektuje skutečnost, že žalovaný poté, co bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí kasačním rozsudkem, požádal ministerstvo o přezkum prodloužení platnosti stanoviska EIA; to

v přezkumném řízení dne 27. 9. 2024 pod č. j. MZP/2024/210/2789 prodloužení platnosti stanoviska EIA potvrdilo (dále jen „revizní závazné stanovisko“), a žalovaný následně o věci znovu rozhodl. Žalobce znovu cituje své jednotlivé odvolací námitky, neuvádí však zda a jakým způsobem se žalovaný (resp. ministerstvo) s jeho konkrétními námitkami vypořádal ani v čem konkrétně shledává nesprávnost názoru žalovaného o nedůvodnosti námitek, ale pouze mu obecně vytýká nepřezkoumatelnost vypořádání námitek.

33. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
34. Soud konstatuje, že předmětná námitka nepřezkoumatelnosti směřovala proti vypořádání námitek, které se týkaly závazného stanoviska EIA, resp. jeho prodloužení. Vzhledem ke skutečnosti, že bylo zpochybněno závazné stanovisko, které bylo podkladem prvostupňového rozhodnutí, postupoval žalovaný podle § 149 odst. 7 správního řádu, podle něhož, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publ. pod č. 3214/2015 Sb. NSS).
35. V případě postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu je pak možné za řádné vypořádání odvolacích námitek v odvolacím rozhodnutí považovat reprodukci vypořádání těchto námitek v potvrzujícím závazném stanovisku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2020, č. j. 5 As 24/2020-42). Je však nadbytečné, aby žalovaný zaujímal vlastní stanovisko k takto reprodukovanému posouzení odvolacích námitek směřujících proti obsahu závazného stanoviska (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020-33).
36. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení I) podala u prvostupňového orgánu žádost o vydání stavebního povolení dne 20. 12. 2018 ke stavbě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

vodního díla: „II/240 a II/101 přeložka silnic v úseku D7-D8, II. etapa“, kterou následně doplnila mj. o závazná stanoviska dotčených orgánů. Při přezkumu závazných stanovisek prvostupňový orgán zjistil, že k předmětnému záměru bylo vedeno řízení, jehož výsledkem bylo vydání stanoviska EIA KÚSK, odborem životního prostředí a zemědělství ze dne 15. 5. 2006, č. j. 13940-8-146208/05/OŽP-Zk (dále jen „stanovisko EIA“). Stejný úřad vydal dne 27. 6. 2017 pod č. j. 068014/2017/KUSK závazné stanovisko k ověření souladu obsahu stanoviska ze dne 15. 5. 2006, a dne 14. 1. 2019 pod č. j. 163106/2018/KUSK (dále jen „prodloužení platnosti stanoviska EIA“) prodloužil platnost stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Následně prvostupňový orgán vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž brojil žalobce odvoláním a doplněním odvolání obsaženým na 85 stranách. V odvolacím řízení požádal žalovaný ministerstvo o posouzení závazného stanoviska ze dne 27. 6. 2017, což učinilo ministerstvo potvrzujícím závazným stanoviskem ze dne 2. 8. 2022, č. j. MZP/2022/500/1607. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

37. Na základě potvrzujícího závazného stanoviska vydal žalovaný své první rozhodnutí, které bylo zrušeno kasačním rozsudkem Nejvyššího správního soudu z důvodů již v bodě 31 tohoto rozsudku uvedených. V dalším správním řízení požádal žalovaný ministerstvo o přezkum prodloužení platnosti stanoviska EIA. V přezkumném řízení ministerstvo revizním závazným stanoviskem prodloužení platnosti stanoviska EIA potvrdilo a žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž mj. vypořádával námitky žalobce.
38. K námitce nezveřejnění informací a stanovisek v rámci procesu EIA na úředních deskách dotčených územních samosprávních celků se vyjádřil sám žalovaný v bodech VII. a VIII. napadeného rozhodnutí. Připustil, že zpočátku neprobíhalo zveřejňování některých opatření vodoprávního úřadu v souladu s právními předpisy, když např. informace o pokračování řízení byla postupem podle § 9b zákona EIA zveřejněna až na třetí pokus, nicméně vodoprávní úřad své pochybení napravil a zveřejnění provedl na své úřední desce správně, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup i osobám se zdravotním postižením. Ke zveřejnění veřejných vyhlášek u dotčených obecních úřadů žalovaný konstatoval své zjištění, že vyhlášky byly zveřejněny v souladu se správním řádem, pouze Městský úřad Roudnice nad Labem zveřejnil vyhlášky i podle § 4 zák. č. 99/2019 Sb., tedy způsobem přístupných i osobám se zdravotním postižením. Zdůraznil však s poukazem na ust. § 25 odst. 2, odst. 3 správního řádu a odbornou literaturu, že vyvěšení písemnosti na úředních deskách příslušných obecních úřadů je informativní, tudíž přestože na úředních deskách obecních úřadů obcí Kralupy nad Vltavou, Dolany, Tursko a Chvatěruby nebyly veřejné vyhlášky vyvěšeny v souladu § 4 zák. č. 99/2019 Sb., tedy způsobem přístupným i osobám se zdravotním postižením, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost doručení těchto dokumentů, protože na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručoval (Městský úřad Roudnice nad Labem), byly vyvěšeny a zveřejněny v souladu se správním řádem a zákonem č. 99/2019 Sb. Není tedy pravdou, že by se žalovaný touto námitkou nezabýval a soud v jejím vypořádání neshledal známky nepřezkoumatelnosti.
39. K další zásadní námitce, že závazné stanovisko EIA bylo vydáno před vyhlášením přírodního parku, tudíž se jedná o zásadní změnu podmínek v území, kterou se správní orgán prvního stupně nezabýval a pouze uložil vydání nového souhlasu se zásahem do krajinného rázu, žalovaný z revizního závazného stanoviska konstatoval, že ministerstvo neshledalo vyhlášení přírodního parku za podstatnou změnu podmínek v území. Poukázal na to, že ministerstvo vycházelo z konkrétních dokumentů. Ministerstvo se touto námitkou zabývalo na str. 3 – 6 revizního závazného stanoviska. Ministerstvo zmínilo, že zřízení

přírodních parků probíhá na základě § 12 části druhé zákona o ochraně přírody, které se týká obecné ochrany přírody a krajiny, tudíž se nejedná o zvláště chráněné území podle části třetí téhož zákona. Ministerstvo shledalo dostatečným vyhodnocení vlivu záměru na krajinný ráz již v dokumentaci EIA v roce 2005, tj. před zřízením přírodního parku.

40. Soud zjistil z revizního závazného stanoviska, že ministerstvo konstatovalo, že zřízením přírodního parku v roce 2011, jímž byl rozšířen původní přírodní park Okolí Ohře vyhlášený v roce 1997, nedošlo ke změně podmínek v dotčeném území. Poukázalo na to, že se v nařízení č. 3/2011, jímž byl zřízen přírodní park, neuvádí důvody rozšíření rozlohy původního přírodního parku Okolí Ohře, tyto však shledalo především ve sdělení bývalého náměstka hejtmana Středočeského kraje pro životní prostředí Ing. Miloše Petery, podle něhož bylo cílem rozšíření plochy přírodního parku omezení výstavby rozsáhlých parkovišť, průmyslových hal či satelitních sídlišť. V důsledku rozšíření přírodního parku z původních 1 158 ha na 5 295 ha bylo do přírodního parku zahrnuto rovněž katastrální území Debrno, kde má být umístěn záměr (most přes údolí Turského potoka). Ministerstvo z mapových podkladů zjistilo, že toto katastrální území se nachází v okrajové části v severovýchodním cípu přírodního parku. Podle jeho vymezení v nařízení č. 3/2011 shledalo, že předmětem ochrany v této lokalitě je *„především okolí Zákolanského potoka mezi obcí Středokluky a městem Kralupy nad Vltavou, kdy za účelem ochrany krajinného rázu jsou jako významné soustředěné estetické a přírodní hodnoty uvedeny především rozsáhlé lesní komplexy, charakteristická skladba zemědělských kultur s bohatým zastoupením rozptýlené zeleně, louky, stepní trávníky, potoční údolí se zachovalou pestrou nivou, skalnaté, většinou zalesněné strmé údolní svahy, mírnější svahy s loukami a křovinatými mezemi, a neméně významné kulturní dominanty krajiny a plochy staré zástavby ve většině obcí, včetně historických průmyslových objektů.“* Vzhledem k tomu, že Zákolanský potok je jako jediný konkrétní prvek zmíněn v nařízení č. 3 /2011, ministerstvo uvedlo, že právě typická krajina soustředěná v jeho blízkosti je stěžejním bodem přírodního parku, přičemž z názvu přírodního parku pak lze dovodit, že kulturními dominantami se myslí zřícenina hradu Okoř ve stejnojmenné obci a hradiště Budeč nad obcí Zákolany. Ministerstvo konstatovalo, že nejen z nařízení č. 3/2011, v němž se neuvádí žádné konkrétní informace o důvodech rozšíření rozlohy přírodního parku Okolí Okoře, ale ani z jiných dostupných podkladů nelze usoudit, že by v předmětné lokalitě mezi lety 2008 a 2011, resp. 2018 došlo ke změně podmínek v dotčeném území, přičemž ani žalobce žádné takové podklady nepředložil.
41. Dále z revizního závazného stanoviska plyne, že ministerstvo zdůraznilo, že hodnocení krajinného rázu ve vztahu k realizaci záměru bylo jako příloha součástí dokumentace EIA z roku 2005, a již v tomto hodnocení bylo konstatováno, že se v posuzované oblasti krajinného rázu vyskytují významné krajinné prvky vymezené v § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž realizací záměru dojde k zásahu, který výrazně ovlivní reliéf krajiny, stávající krajinný ráz, k zásahu do ekologických vazeb v krajině, k narušení vzájemné provázanosti jednotlivých míst v krajině, a protože se jedná o konstrukčně objemnou stavbu, stane se tato dominantou zdejší zemědělské krajiny viditelnou z mnoha exponovaných míst, a celkově dojde k určitému narušení krajinného rázu. Ministerstvo z Hodnocení krajinného rázu citovalo, že dominantními prvky krajinného rázu v uvedené oblasti je řeka Vltava s korytem kaňonovitého typu a doprovodnými porosty, lesní celek na levém břehu Vltavy, údolí Turského potoka a rybník na Turském potoce mezi Debrnem a Minicemi, tvořící pohledově související krajinný prostor. Prostor dotčený navrhovanou stavbou je vymezen korytem řeky Vltavy spolu s doprovodnými porosty, údolím Turského potoka, a výraznou sítí komunikací spolu s železniční tratí, a vyskytuje se v něm lokální

biokoridor Turského potoka se zvláště hodnotnými lesy ekologické stability u obce Debrno a lokální biocentrum Úvalka u Debrna, kdy se jedná o stepní lada nad údolím Turského potoka. Vzhledem k tomu, že z žádných podkladů nevyplývá jiný důvod, dospělo ministerstvo k závěru, že důvodem zahrnutí katastrálního území Debrno do přírodního parku byla existence údolí Turského potoka, které však bylo v lokalitě přítomné již v době probíhajícího procesu EIA, a proto byl vliv záměru na tento prvek v krajině již dříve vyhodnocen.

42. K námitce žalobce, že realizací mostního objektu dojde k poškození a zničení přírodního parku, ministerstvo konstatovalo, že žalobce toto své tvrzení nikterak nedokládá. Odkázalo na existenci studie Hodnocení krajinného rázu z roku 2004 pro záměr, která i přes to, že v době jejího vypracování nebyl v lokalitě vymezen přírodní park, označila realizaci mostu v místech údolí Turského potoka za stavbu ovlivňující krajinný ráz v předmětné lokalitě. Ministerstvo dále poukázalo na veřejně dostupné mapové podklady, archivní snímky ortofoto map ČR s tím, že je z nich patrné, že v předmětné lokalitě mezi lety 2004 a 2011, resp. 2018 nedošlo k faktickým změnám týkajícím se využívání krajiny (zemědělské hospodaření, plochy lesů) či k rozsáhlé výstavbě. Ministerstvo učinilo závěr, že vzhledem k okrajové lokalitě přírodního parku, kde má být most umístěn, vzdálenosti hlavních dominant a zmíněných nejpodstatnějších chráněných prvků krajinného rázu, a důležitosti záměru jako podstatné dopravní stavby, kterou dojde k odklonu dopravní zátěže z města Kralupy nad Vltavou, lze považovat vyhodnocení vlivu záměru na krajinný ráz v rámci samotného procesu EIA, resp. v dokumentaci EIA v roce 2005, tj. před zřízením přírodního parku, za dostatečné.
43. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný, resp. ministerstvo v revizním závazném stanovisku se odvolací námitkou změny podmínek v důsledku vyhlášení přírodního parku velmi podrobně zabývalo a úvahy ohledně této otázky jsou zcela přezkoumatelné a srozumitelné. Obecnou námitku nepřezkoumatelnosti vypořádání této zásadní odvolací námítky tedy soud neshledal důvodnou. Skutečnost, že žalobce s uvedenými závěry nesouhlasí a brojí proti jejich správnosti, nezakládá nepřezkoumatelnost vypořádání námítky.
44. Stejný osud, tedy nedůvodnost námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, sdílí i žalobcem tvrzené nevypořádání jeho odvolací námítky o zastaralosti a neaktuálnosti dopravní prognózy v dokumentaci EIA, navýšení dopravní zátěže a s tím souvisejících vlivů záměru na kvalitu ovzduší. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této žalobcově námitce konstatoval, že ministerstvo v revizním závazném stanovisku objasnilo, že dopravní prognózy z doby zpracování dokumentace EIA vycházely z předpokladu dokončení dálniční sítě a rychlostních komunikací. Přitom podle údajů intenzit automobilové dopravy na stávajících komunikacích, které byly součástí podkladů pro prodloužení závazného stanoviska EIA, oproti prognózám pro rok 2010 došlo ke snížení dopravní zátěže. A poukázal na to, že ministerstvo dospělo na základě aktuálních prognóz k závěru, že záměr nebude mít vliv na plnění imisních limitů většiny ukazatelů.
45. Ministerstvo pak k této odvolací námitce žalobce konstatovalo, že stanovisko EIA z roku 2006 vycházelo z dat dostupných v této době, přičemž k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA byly v souladu s § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů předloženy aktuální informace a data. V době zpracování dokumentace EIA, jejíž součástí byl dopravně - inženýrský průzkum (CityPlan spol. s r.o., říjen 2004) bylo při řešení výhledových variant vycházeno z posledního aktualizovaného „Harmonogramu výstavby dálnic a rychlostních silnic“ a podle kategorizace dálnic a silnic I. a II. třídy vydané ředitelstvím silnic a dálnic ČR

a schválené Ministerstvem dopravy a spojů ČR v roce 2000. Ve výhledu do roku 2030 tak dopravně - inženýrské podklady vycházely z předpokladu, že bude dokončena výstavba dálniční sítě a rychlostních komunikací v ČR. V podkladech, které předložila osoba zúčastněná na řízení I) jako podklad pro prodloužení platnosti EIA (Obchvat Kralup nad Vltavou, včetně mostu jako součást aglomeračního okruhu – I. etapa, Podklad k žádosti o prodloužení platnosti stanoviska EIA Zhotovitel: PRAGOPROJEKT, a.s., K Ryšance 1668/16, 147 54 Praha 4, IČO 45272387, 11/2018) jsou aktualizované podklady o stavu dopravní zátěže v předmětné lokalitě, čímž byly splněny nároky na podklad pro prodloužení platnosti stanoviska EIA, když součástí žádosti o prodloužení platnosti stanoviska je podklad obsahující popis aktuálního stavu dotčeného území včetně souhrnu změn oproti stavu v době vydání stanoviska. Ministerstvo současně poukázalo na to, že z údajů dokumentu Intenzita automobilové dopravy na stávajících komunikacích v podkladech pro prodloužení platnosti EIA vyplývá, že oproti prognózám dopravní zátěže pro rok 2010 v dokumentaci EIA na základě údajů dostupných v roce 2005, došlo ke snížení dopravní zátěže na předmětných komunikacích. Pro toto porovnání byla v podkladu pro prodloužení platnosti EIA použita data ze sčítání dopravy, prováděného v roce 2016 Ředitelstvím silnic a dálnic s. p. Dle ministerstva dokumentace EIA, resp. proces EIA tak proběhl na straně bezpečné (pozn. soudu: je-li výsledek EIA takový, že případné dopady záměru na životní prostředí jsou minimální nebo přijatelné, že je možné účinně minimalizovat negativní dopady vhodnými opatřeními, a že není ohroženo veřejné zdraví, pak proces EIA proběhl "na straně bezpečné"; pojem na straně bezpečné tedy znamená, že z hlediska životního prostředí a veřejného zdraví je projekt považován za bezpečný a jeho realizace je možná), v rámci něhož byl vyhodnocen více nepříznivý stav životního prostředí, resp. dopravní zátěže předmětné lokality, a dovodil, že tak byly posouzeny všechny možné významné vlivy záměru na životní prostředí.

46. K námitce žalobce týkající se navýšení dopravní zátěže a s tím souvisejících vlivů záměru na kvalitu ovzduší, resp. změny v dopravním zatížení zájmového území, ministerstvo uvedlo, že se „KUSK v prodloužení platnosti EIA nezabýval problematikou vlivu navýšení intenzit automobilové dopravy v nejméně příznivém stavu pro rok 2040 bez zprovoznění silničního okruhu kolem Prahy na kvalitu ovzduší z toho důvodu, že pro tento rok nebylo prognózování pro tuto situaci v roce 2005 v dokumentaci EIA prováděno“. Ministerstvo dále konstatovalo, že „v podkladech pro vydání závazného stanoviska EIA, tzn. v dokumentaci EIA nebyly předloženy prognózy stavu kvality ovzduší v rozsahu do let 2030, resp. 2040, pokud pak pro navazující řízení předmětného záměru, či záměrů ve shodné lokalitě jsou předkládány údaje o prognózách v těchto letech, nejedná se o změnu poznatků či metod posuzování, a navýšení údajů v prognózních dokumentech není změnou podmínek v dotčeném území. Naopak lze reakci na vývoj situace v předmětné lokalitě v podkladech považovat za logickou, a to vzhledem k časové náročnosti nejen tohoto záměru, ale také dalších staveb silniční a dálniční sítě ČR, kdy jsou povolovací procesy těchto staveb často prodlužovány procesními obstrukcemi. Vzhledem k tomu, že nejsou dostupné pětileté klouzavé průměry za období, které by zahrnovalo stav platný k datu vydání závazného stanoviska EIA, a dokumentace EIA neposkytuje dostatečné informace pro porovnání stavu životního prostředí v době procesu EIA a nynějšího stavu, je posouzení změn životního prostředí stran kvality ovzduší v předmětné lokalitě jen velmi obtížné. Hodnocení vlivů záměru na kvalitu ovzduší v rámci procesu EIA však bylo provedeno na straně bezpečné, kdy byl vyhodnocen předpoklad vyššího dopravního zatížení lokality pro rok 2010.“
47. Ministerstvo uvedlo, že osoba zúčastněná na řízení I) v podkladu pro prodloužení platnosti EIA sdělila, že byly v roce 2017 zpracovány nové hlukové a rozptylové studie pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

dokumentaci pro stavební povolení, které zohledňují nejméně příznivý stav (rok 2040), a jsou tedy zpracovány na straně bezpečnosti. Z výsledků rozptylové studie vyplývá, že záměr u většiny imisních charakteristik nebude mít vliv na plnění imisních limitů, přičemž výjimkou mohou být denní koncentrace částic PM₁₀ a průměrné roční koncentrace částic PM_{2,5}, a pouze v těsné blízkosti hodnocené komunikace zpravidla bez obytné zástavby, čímž byl splněn účel prodloužení platnosti EIA dle § 9a odst. 4 zákona o posuzování vlivů, tj. ověření, že nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Ministerstvo současně upozornilo na skutečnost, že k nárůstu dopravních intenzit na stávajících komunikacích by došlo i v případě nerealizace záměru.

48. V takto vypořádané námitce nelze vskutku shledat pochybení žalovaného či ministerstva v podobě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, resp. revizního závazného stanoviska. Dle názoru soudu jsou úvahy ministerstva ohledně předestřené námitky dostatečně zřetelné a logické. Konečně ani žalobce konkrétně nevytýkal správním orgánům nesrozumitelnost ani nesprávnost těchto úvah, když pouze obecně namítal, že jeho odvolací námitka nebyla přezkoumatelným způsobem vypořádána.
49. I s další, dle žalobce nevypořádanou, námitkou, týkající se nezveřejnění příloh dokumentace záměru (H.2.6 Dopravní prognóza, F.2.1 Rozptylová studie a F.2.2 Hluková studie) a nesprávného označení přílohy (dopravní prognóza předpokládané zátěže měla být obsažena v příloze H.2.6, avšak taková příloha neexistuje), se vypořádalo ministerstvo v revizním závazném stanovisku, a to tak, že KÚSK zajistil v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o posuzování vlivů ve znění účinném do 31. 12. 2006 zveřejnění textové části oznámení a textové části dokumentace na internetu. Ministerstvo poukázalo na to, že dle § 8 odst. 1 zákona o posuzování vlivů ve znění účinném do 31. 12. 2006 může příslušný úřad upustit od elektronické podoby mapových, obrazových nebo grafických příloh dokumentace. Pokud tedy předmětné přílohy obsahují mapové, obrazové či grafické přílohy (což lze v případě rozptylových a hlukových studií, ale i ostatních příloh, předpokládat), nebyl příslušný úřad povinen tyto přílohy na internetu zveřejňovat. Přílohy oznámení a dokumentace byly k dispozici ve spise vedeném KÚSK. Ministerstvo současně zdůraznilo, že prověřuje zákonnost a věcnou správnost předmětného závazného stanoviska EIA; tudíž pokud by žalobcem uvedené námitky byly důvodné, jednalo by se o procesní formalistické vady, které bez dalšího nezakládají důvod ke zrušení či změně závazného stanoviska EIA.
50. Soud má za to, že i tato námitka žalobce byla vypořádána, a to dostatečným a srozumitelným způsobem. Konečně ani ohledně tohoto vypořádání námitky žalobce s uvedenou argumentací nikterak nepolemizoval a svou odvolací námitku opět označil toliko za nevypořádanou a v důsledku toho napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
51. S další, dle žalobce nevypořádanou, námitkou, týkající se nezákonnosti prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 14. 1. 2019, když o prodloužení platnosti stanoviska EIA rozhodoval správní orgán (KÚSK), který byl shledán v předmětném vodoprávním řízení pravomocným rozhodnutím jako podjatý, se vypořádal již prvostupňový orgán v prvostupňovém rozhodnutí, když nejprve konstatoval, že Ministerstvo zemědělství přisvědčilo námitce žalobce o systémové podjatosti úředních osob Městského úřadu Kralupy nad Vltavou a rozhodnutím ze dne 5. 8. 2020, č. j. MUKV 44972/2020, pověřilo k projednání a rozhodnutí věci prvostupňový orgán a žalovaného. Na str. 29 prvostupňového rozhodnutí pak prvostupňový orgán k uvedené námitce sdělil, že prodloužení platnosti stanoviska EIA

bylo vydáno v souladu s § 10 zákona o posuzování vlivů (pozn. soudu: ve znění účinném do 31. 12. 2020), je kladné a platné a předložená projektová dokumentace je vypracována v souladu s ním. Proto není důvod pro žalobcem navrhovaný postup - zastavení řízení. Žalovaný pak, právě pro svůj nesouhlas s prodloužení platnosti stanoviska EIA ze dne 14. 1. 2019 vydaným podjatým dotčeným orgánem, požádal o přezkum prodloužení platnosti stanoviska EIA ministerstvo a v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ministerstvo (jakožto nepodjatý přezkumný orgán) prodloužení platnosti stanoviska EIA přezkoumalo podle § 149 odst. 7 správního řádu a následně jej potvrdilo. Žalovaný k této námitce vysvětlil, že ministerstvo v revizním závazném stanovisku konstatovalo, že přezkoumávané stanovisko bylo vydáno orgánem k tomu příslušným, není věcně nesprávné ani v rozporu se zákonem. Z uvedeného je tedy evidentní, že správní orgány obou stupňů se touto námitkou žalobce zabývaly a sdělily své důvody, které je vedly k závěru o správnosti a zákonnosti závazných stanovisek, a to přesto, že o prodloužení platnosti stanoviska EIA rozhodoval dotčený orgán, který byl následně shledán podjatým. Ani s touto námitkou nepřezkoumatelnosti není tudíž žalobce úspěšný.

52. Je tedy třeba shrnout, že všechny v žalobě uvedené odvolací námitky byly přezkoumatelným způsobem vypořádány, a soud tudíž neshledal důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.
53. Dále se soud zabýval námitkou nezákonnosti řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jej neinformoval o doplnění spisu o vyjádření ministerstva, jímž ministerstvo reagovalo na připomínky žalobce, a to přesto, že v napadeném rozhodnutí vyjádření ministerstva cituje a argumentuje jím. Žalovaný skutečnost, že neseznámil žalobce s vyjádřením ministerstva, ve vyjádření k žalobě nerozporoval.
54. Žalovaný zaslal účastníkům (i žalobci) revizní závazné stanovisko a poučil je, že k němu mohou ve stanovené lhůtě uplatnit své připomínky. Žalobce této možnosti využil a podáním ze dne 7. 12. 2024 revizní závazné stanovisko připomínkoval. Namítal nesprávnost důvodů zřízení a vymezení přírodního parku (stejně jako v žalobě), zdůrazňoval ministerstvem bagatelizovaný význam území obce Debrno jakožto předmětu ochrany, namítal nepřesnost citace bývalého náměstka hejtmana Středočeského kraje. Vytýkal ministerstvu, že namísto prověření důvodů udal pouze své domněnky o pravděpodobném zahrnutí oblasti do přírodního parku a spokojil se s tím, že nařízení č. 3/2011 o důvodech rozšíření přírodního parku žádné informace neposkytuje. Žalobce dále označil za nepravdivé tvrzení ministerstva, že nedoložil své tvrzení o tom, že realizací mostního objektu dojde k poškození a zničení přírodního parku, neboť to uváděl v odvolání opakovaně (negativní zásah do chatové oblasti V Šárkách). Žalobce dále připomínkoval závěr ministerstva, že lze považovat vyhodnocení vlivu záměru na krajinný ráz v rámci samotného procesu EIA, resp. v dokumentaci EIA v roce 2005, tj. před zřízením přírodního parku, za dostatečné. Argumentoval přitom citací bodů 67 – 70 prvního rozsudku a citací bodu 20 kasačního rozsudku, v němž byla řešena namítaná nepřezkoumatelnost rozsudku ohledně vlivu zřízení přírodního parku na možnost prodloužení platnosti EIA. Žalobce shrnul, že je revizní závazné stanovisko nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že ministerstvo nerespektovalo právní názor Nejvyššího správního soudu.
55. Ministerstvo se k připomínkám žalobce vyjádřilo podáním ze dne 4. 3. 2025. Mělo za to, že žalobce „vytrhává“ pouze části revizního závazného stanoviska, stejně tak pouze části judikatury související s tímto záměrem a svůj nesouhlas s revizním závazným stanoviskem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

pak konstruuje především na úvaze o nepřípustnosti doplnění úvah a odůvodnění ze strany ministerstva k vyhodnocení vlivu záměru na krajinný ráz vzhledem k vyhlášení přírodního parku. Ministerstvo však považovalo právě nápravu nedostatků za účel provedení tzv. odvolacího přezkumu dle § 149 odst. 7 správního řádu. Na podporu své argumentace ministerstvo poukázalo rovněž na část (obsahově zcela odlišnou) kasačního rozsudku s tím, že v souladu s jeho závěry dospělo na základě podkladů obsažených ve spisové dokumentaci k prodloužení platnosti závazného stanoviska k posouzení vlivů záměru na životní prostředí dle zákona EIA, či veřejně dostupných materiálů k tomu, že závěry KÚSK o tom, že změna přístupu ke krajinnému rázu v lokalitě zahrnutím lokality pro umístění přemostění do přírodního parku, nemohla v tomto konkrétním případě vyvolat dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí v důsledku změn podmínek v dotčeném území, jsou správné. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, aniž účastníky informoval o doplnění spisu o vyjádření ministerstva k odvolání žalobce.

56. Esenciální otázkou pro vyřešení posledně uvedené žalobcovy námitky bylo posouzení, zda vyjádření ministerstva k námitkám žalobce k jeho závaznému reviznímu stanovisku před vydáním rozhodnutí bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, a zda bylo tudíž povinností žalovaného před vydáním napadeného rozhodnutí poskytnout účastníkům možnost se k tomuto vyjádření ministerstva vyjádřit. Soud dospěl k závěru, že nikoli, a že se tudíž žalovaný namítané nezákonnosti nedopustil a nezatížil své rozhodnutí namítanou vadou. Je tomu tak proto, že vyjádření ministerstva k námitkám žalovaného k již vydanému závaznému stanovisku ministerstva není podkladem napadeného rozhodnutí.
57. Podle § 36 odst. 3 věty první před středníkem správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
58. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle odst. 5, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.
59. V rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, Nejvyšší správní soud dovodil, že „*v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. (...) Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu*“ (k tomu srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126).
60. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32, konstatoval, že „*dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným*

otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.“

61. V daném případě vydalo ministerstvo jakožto nadřízený orgán dotčeného orgánu revizní závazné stanovisko. Jako takové bylo podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce. Pouze tímto revizním závazným stanoviskem byl žalovaný při vydání rozhodnutí vázán a nemohl odborné otázky řešit jinak, než jak je vyřešilo ministerstvo v revizním závazném stanovisku. Ani ministerstvo nemohlo jakýmkoli jiným dalším vyjádřením své závěry uvedené v závazném stanovisku měnit. V napadeném rozhodnutí žalovaný v předposledním odstavci konstatoval, že žalobce uplatnil proti reviznímu závaznému stanovisku připomínky, které současně shrnul a sdělil, že se k těmto námitkám žalobce ministerstvo vyjádřilo, přičemž část vyjádření citoval s tím, že výslovně zmínil, že se jedná o citaci z vyjádření. Tímto vyjádřením ministerstva tudíž žalovaný své závěry, na jejichž základě potvrdil prvostupňové rozhodnutí a zamítl odvolání žalobce proti němu, neodůvodňoval, pouze konstatoval jeho existenci a nastínil stanovisko ministerstva v něm vyjádřené. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný při svém rozhodnutí vycházel z revizního závazného stanoviska, přičemž ohledně jednotlivých odvolacích námitek na závěry v něm obsažené odkázal. Neargumentoval tudíž vyjádřením ministerstva a rozhodně z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by toto vyjádření ministerstva mělo vliv na rozhodnutí žalovaného, resp. že s ním žalovaný naložil jako s podkladem pro své rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že vyjádření ministerstva k námitkám žalobce proti reviznímu závaznému stanovisku nebylo podkladem napadeného rozhodnutí, žalovaný svým postupem dle soudu neporušil ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a soud neshledal v tomto postupu důvod pro vyslovení nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
62. Žalobce dále namítal, že žalovaný, ač vázán závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v kasačním rozsudku, rozhodl v rozporu s ním. Měl totiž za to, že Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru soudu v prvním rozsudku, pokud neshledal vnitřní rozpor způsobující nepřezkoumatelnost prvního rozsudku v názoru soudu, že je podstatná změna významu krajiny, kterou vyhlášení přírodního parku vyjadřuje. Žalobce se ovšem mylí, domnívá-li se, že Nejvyšší správní soud posuzoval správnost a opodstatněnost tohoto názoru, vysloveného v prvním rozsudku. Nejvyšší správní soud pouze konstatoval, že není v prvním rozsudku nepřezkoumatelná argumentace soudu ohledně vlivu zřízení přírodního parku na možnost prodloužení EIA, neboť názor soudu byl předestřen srozumitelně. Tím se ovšem nikterak nevyjadřoval ke správnosti tohoto názoru. Nejvyšší správní soud naopak v bodě 38 kasačního rozsudku shledal závěr soudu o tom, že změna právního stavu spočívající ve zřízení přírodního parku by měla vždy znamenat změnu podmínek v dotčeném území, v jejich důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, příliš kategorickým. Námitka, že žalovaný posoudil věc v rozporu se závazným právním názorem soudů, tak byla shledána nedůvodnou.
63. Soud dále řešil důvodnost žalobcovy námitky, týkající se změn podmínek v dotčeném území ve vztahu k prodloužení platnosti závazného stanoviska EIA, které bylo vydáno před vyhlášením přírodního parku.
64. Touto (již i odvolací) námitkou se zabývalo ministerstvo v revizním závazném stanovisku a žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul jeho závěr, že vyhlášení parku není podstatnou změnou podmínek v území.

65. Podle § 9a odst. 4 věty druhé zákona o posuzování vlivů platnost stanoviska příslušný úřad na žádost oznamovatele prodlouží o 5 let, a to i opakovaně, pokud nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí.
66. Pro posouzení důvodnosti této námitky bylo tedy podstatné zodpovězení otázky, zda vyhlášení přírodního parku poté (v roce 2011), co již bylo vydáno stanovisko EIA (v roce 2006) představuje takové změny podmínek v daném území, že stanovisko EIA nemůže obstát, neboť v něm nejsou posouzeny významné vlivy záměru na krajinu, která se v mezidobí stala součástí přírodního parku. Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku uvedl, že v návaznosti na zřízení přírodního parku je nezbytné zabývat se podrobně tím, jak byla krajina původně hodnocena; vysvětlit důvod zřízení přírodního parku, tj. zda se jednalo o důsledek přírodního či kulturního vývoje a zohlednit konkrétní důvody a okolnosti zřízení přírodního parku i vývoj okolní krajiny.
67. Ministerstvo při posuzování těchto rozhodných skutečností zejména zdůraznilo, že zřízením přírodního parku došlo k rozšíření již existujícího přírodního parku Okolí Ohře, přičemž v nařízení č. 3/2011, jímž byl zřízen přírodní park, nejsou důvody tohoto rozšíření rozlohy původního přírodního parku Okolí Ohře uvedeny.
68. Pokud jde o původní hodnocení předmětného území, pak z revizního závazného stanoviska vyplývá, že ministerstvo při vydání stanoviska vycházelo mj. ze studie Vyhodnocení krajinného rázu Středočeského kraje (zpracovatele Atelier V - Ing. arch. Ivana Vorla - autorizovaného architekta ČKA, člena IFLA) vypracované mj. za účelem zhodnocení účelnosti vyhlášených stávajících přírodních parků a návrhu území vhodných pro vyhlášení parků nových (dále jen „studie“). Původní přírodní park Okolí Okeře se od roku 1997 do roku 2011 rozkládal na částech katastrálních území Lichoceves, Číčovice, Zákolany, Okeř, Svrkyně, Středokluky, Tuchoměřice a Libochovičky. K tomuto rozložení původního přírodního parku bylo ve studii při vyhodnocení účinnosti ochrany formou přírodního parku s návrhem změny ochranných podmínek, konstatováno, že *„vymezení hranic přírodního parku podle zřetelných hranic v krajině je logické a správné, území je velmi úsporně vymezeno a nezahrnuje urbanizované polohy severnější části území. území parku tak zahrnuje nesporně hodnotné plochy a jejich nárazníkové pásmo velmi malého rozsahu. Vymezení hranic přírodního parku je z hlediska ochrany krajinného rázu vhodné a není třeba uvažovat o změnách“*.
69. Vzhledem k tomu, že ministerstvo nemělo k dispozici žádný jiný podklad, z něhož by bylo možno zjistit jiný konkrétní důvod pro zřízení přírodního parku, a vzhledem k tomu, že ani žalobce žádný takový důvod neuvedl a ani neoznačil důkaz, z něhož by jej bylo možno zjistit, dospělo ministerstvo k závěru, že důvodem zahrnutí katastrálního území Debrno do přírodního parku byla existence údolí Turského potoka; a ohledně smyslu jeho zřízení parafrázovalo z článku zveřejněného dne 5. 11. 2011 iDNES, označeného jako „Přírodní park kolem Okeře je větší, kraj tím brání průmyslové výstavbě“, informace poskytnuté „hejtmanstvím“ Středočeského kraje, že rozšíření plochy přírodního parku mělo za cíl omezení výstavby rozsáhlých parkovišť, průmyslových hal či satelitních sídlišť. Přestože žalobce v žalobě zpochybňoval správnost interpretace informací z tohoto článku, na uvedený cíl sám poukázal a tento zdůraznil.
70. Podle § 12 odst. 3 zákona o ochraně přírody může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem k ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými

estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.

71. Přírodní parky představují určitý mezistupeň mezi zvláště chráněnými územími a obecnou ochranou krajiny. Slouží výhradně k ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami v území, které není zvláště chráněno podle části třetí zákona o ochraně přírody. Omezení, která se na území přírodního parku uplatní, směřují proti zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území a mohou spočívat například v určení konkrétních regulativů výstavby, a to vždy pouze ve vztahu k ochraně krajinného rázu.
72. V čl. I odst. 1) nařízení č. 3/2011 je vymezen přírodní park a jeho poslání následovně: *„Přírodní park Okolí Okoře a Budče se zřizuje z důvodu ochrany krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, zejména s ohledem na rozsáhlé lesní komplexy, charakteristickou skladbu zemědělských kultur s bohatým zastoupením rozptýlené zeleně, louky, stepní trávníky, potoční údolí se zachovalou pestrou nivou, skalnaté, většinou zalesněné strmé údolní svahy, mírnější svahy s loukami a křovinatými mezemi a neméně významné kulturní dominanty krajiny a plochy staré zástavby ve většině obcí, včetně historických průmyslových objektů.“*
73. Jak je již uvedeno v bodě 41 tohoto rozsudku, ministerstvo konstatovalo, že přílohou dokumentace EIA z roku 2005 bylo rovněž Hodnocení krajinného rázu z roku 2004. Již v tomto hodnocení bylo předmětné území označeno jako oblast, v níž se vyskytují významné krajinné prvky vymezené v § 3 zákona o ochraně přírody, a bylo předestřeno, že realizací záměru dojde k zásahu, který výrazně ovlivní reliéf krajiny, stávající krajinný ráz; že dojde k zásahu do ekologických vazeb v krajině, k narušení vzájemné provázanosti jednotlivých míst v krajině s tím, že s ohledem na objemnost stavby, se tato stane dominantou zemědělské krajiny, čímž dojde k narušení krajinného rázu. V hodnocení byly zmíněny jako dominantní prvky krajinného rázu řeka Vltava s korytem kaňonovitého typu a doprovodnými porosty, lesní celek na levém břehu Vltavy, údolí Turského potoka a rybník na Turském potoce mezi Debrnem a Minicemi, tvořící pohledově související krajinný prostor.
74. Lze tedy shrnout, že z dostupných podkladů, které dotčený orgán při vydání stanoviska shromáždil, přičemž žalobce nenavrl ani neoznačil podklady jiné, vyplývá, že původní přírodní park byl rozšířen (i) o předmětné území nikoli z důvodu jakékoli změny v dotčeném území, ale „toliko“ proto, aby byl zachován jeho stávající krajinný ráz tím, že bude omezena výstavba *„rozsáhlých parkovišť, průmyslových hal či satelitních sídlíšť“*. Vliv záměru na stávající krajinný ráz byl přitom hodnocen již ve stanovisku EIA v roce 2005, a byť byl tento vliv hodnocen jako negativní zásah ve vztahu ke krajinnému rázu, bylo vydáno pozitivní závazné stanovisko. Pokud tedy žalovaný s odkazem na závěry ministerstva obsažené v revizním závazném stanovisku dospěl k závěru, že vyhlášení přírodního parku v daném případě nepředstavuje změnu podmínek v území, neboť dominantní prvky krajinného rázu (řeka Vltava s korytem kaňonovitého typu a doprovodnými porosty, lesní celek na levém břehu Vltavy, údolí Turského potoka a rybník na Turském potoce mezi Debrnem a Minicemi), byly v dotčeném území přítomné již v době probíhajícího procesu EIA v roce 2005, byly již v rámci procesu EIA zhodnoceny a v tomto území nedošlo k žádné změně podmínek, a tudíž nevyvstala potřeba vypracovávat nové závazné stanovisko EIA za účelem nového posouzení vlivu záměru na životní prostředí, ale postačuje pouhé

prodloužení platnosti stanoviska EIA, pak tomuto posouzení nelze ničeho vytknout. Soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, a proto shledal námitku žalobce, že bylo žalovaným nezákonně posouzeno zřízení přírodního parku v dotčeném území ve vztahu k prodloužení stanoviska EIA, nedůvodnou.

75. Žalobce dále namítal nesprávnost postupu ministerstva, pokud samo provedlo vyhodnocení vlivu záměru na krajinu v dotčeném území, který dříve nebyl posuzován, ač provedení tohoto hodnocení bylo povinností prvostupňového dotčeného orgánu toto hodnocení provést.
76. Předně ministerstvo nevyhodnocovalo vliv záměru na krajinu, který dříve nebyl posuzován, neboť, jak je uvedeno výše, dospělo k závěru, že nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území, v jejichž důsledku by bylo třeba posoudit nové (dosud neposouzené) významné vlivy záměru na životní prostředí. V první fázi zkoumání naplnění podmínek výše citovaného § 9a odst. 4 věty druhé zákona o posuzování vlivů tedy nejprve řešilo, zda došlo ke změně podmínek, či nikoli, a přisvědčilo závěru (byť dle ministerstva stručnému) dotčeného orgánu prvního stupně, že nikoli. Tyto své úvahy oproti dotčenému orgánu prvního stupně rozšířilo tak, jak je uvedeno výše, a to zcela v souladu s jeho kompetencemi svěřenými mu jakožto nadřízenému orgánu.
77. Ve vztahu k nezákonnosti prodloužení platnosti stanoviska EIA žalobce, krom již v bodech 44_47 tohoto rozsudku vypořádané námitky nepřezkoumatelnosti, pouze obecně namítal, že spatřuje podstatnou změnu podmínek v území také ve změně plánovaného provozu a změně imisních podmínek v území. Ohledně této námitky žalovaný v bodě 11 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ministerstvo v revizním posudku ze dne 27. 9. 2024 objasnilo, že dopravní prognózy z doby zpracování dokumentace EIA vycházely z předpokladu dokončení dálniční sítě a rychlostních komunikací; že jak vyplývá z údajů intenzit automobilové dopravy na stávajících komunikacích, které byly součástí podkladů pro prodloužení závazného stanoviska EIA, oproti prognózám pro rok 2010 došlo ke snížení dopravní zátěže; že na základě aktuálních prognóz byly v roce 2017 zpracovány nové hlukové a rozptylové studie, z nichž vyplývá, že záměr nebude mít vliv na plnění imisních limitů většiny ukazatelů, a že zvýšení koncentrací PM₁₀ a PM_{2,5} se očekává pouze v těsné blízkosti komunikace zpravidla bez obytné zástavby. Pokud žalobce správnost takto vypořádané námitky nikterak nerozporoval, soud nemá důvodu pro vyslovení nesprávnosti těchto závěrů. Na tomto místě je totiž třeba s ohledem na zcela obecný obsah a formulaci žalobní argumentace ohledně této námitky zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž žádá procesní zodpovědnost a soud není oprávněn nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Žalobce je tudíž povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, nebo ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22). Soud je následně takovýmto vymezením žalobních bodů vázán, přičemž rozhodnutí nemůže (až na výjimky) přezkoumat z důvodů, které nebyly uplatněny (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Jestliže žalobní bod nadepsaným požadavkům vyhovuje, pak je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, popř. v průběhu řízení dále doplněn (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006-121). Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

a rozsah následného soudního rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49, nebo rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud přitom není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl, z jakého důvodu je závěr žalovaného o tom, že změna plánovaného provozu a změna imisních podmínek v území nepředstavuje podstatnou změnu podmínek v dotčeném území, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí, v rozporu se zákonem, nemůže soud zákonnost vypořádání této námítky přezkoumávat.

78. Ze všech výše uvedených důvodů soud uzavírá, že neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou. Výrokem I. tohoto rozsudku tedy žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení, jež by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.
80. Výrok III. tohoto rozsudku pak vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *„osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.“* Soud v nynější věci neuložil osobám zúčastněným na řízení jakoukoli povinnost, natož takovou, s jejímž plněním by jim mohly vzniknout náklady řízení. Osoby zúčastněné na řízení pak netvrdily přítomnost důvodů zvláštního zřetele hodných, jež by opodstatňovaly přiznání náhrady nákladů řízení (a soudu nebyly takové důvody známy ani z obsahu spisu). Soud proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. července 2025

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..